

Folk imellem, som vi ikke kunne spise af med de Lønninger, der var Tale om. For øvrigt var deres Lønningslov, saa vidt jeg husker, ikke bleven revideret siden 1871. Den omtalte Lønningslov betragter jeg som sagt som en Fortsættelse af tidligere Lønningslove, og jeg mener ikke, at man der begyndte forfra igen, hvad der netop er Tilfældet her, og hvad jeg her gerne vil være med til for de mindre lønnedes Vedkommende, hvorimod jeg synes, Tiden er daarligt valgt til at gaa til en Forhøjelse for dem, der oppebære en Lønning af 2,000 Kr. eller derover.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen foreløbig, den optages igen i Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Mødet udsat Kl. 4⁵.

Mødet genoptoges Kl. 7³⁰.

Ellinger: Naar man erindrer Forhandlingen om denne Sag ved første Behandling og blandt andet den afdøde Finansministers Udtalelse om, at det var muligt, at man var kommen for højt op med den laveste Sats, maaske et halvt Hundrede Kroner, og at hele Systemet var bygget op fra neden af paa Grundlag af den laveste Sats, kunde man være forberedt paa, at naar dette Forslag kom frem fra Udvalget igen, vilde det vise en Nedsættelse af de foreslaaede Forhøjelser. Nu maa jeg imidlertid, naar jeg skal være ganske ærlig, erkende, at Nedsættelserne ere ikke saa store, som man maatte have befrygtet, dels efter de Forhandlinger, som den Gang fandt Sted, dels efter, hvad der senere er passeret, og som er omtalt i Betænkningen. Den Nedsættelse i det samlede Beløb, som der her er Tale om, er i dette Øjeblik beregnet til 10 pCt. af den samlede Forhøjelse, som Lovforslaget indeholder.

Det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen) fremsatte i Formiddags Udtalelser, som jeg ikke kan tiltræde, men vi vide alle, at de ere Udtryk for Anskuelser, som ere raadende i en Del af Befolkningen, og det er derfor ganske naturligt, at ogsaa den Opfattelse kommer frem i Folkerepræsentationen. Imidlertid er det glædeligt for Etaterne, at denne Opfattelse ikke er saa almindelig raadende, at den har sat sig større Spor i Lønningslovene, end den nu altsaa har gjort.

Det ærede Medlem mente, at man skulde foreløbig indskrænke sig til en Forbedring saadan som eller i alt Fald af lignende Natur som den, der var foreslaaet af Udvalget, gældende i de første 4 Aar, og saa stod man om 4 Aar frit. Det tror jeg ikke er nogen heldig Løsning. Jeg har tilladt mig ved første Behandling at udtale, at Maalet maatte nu være at tilvejebringe en Lønningslov, som kunde have en lignende Gyldighed, som Lønningslove almindeligt have, og det har altid været en halv Menneskealder. Opgaven maa derfor være ikke dette, ved en procentvis Forhøjelse at lave et midlertidigt Lønnings-tillæg, men Opgaven maa være den — og det glæder mig, at Udvalget har fulgt Ministeriet i den Henseende — at tilvejebringe en Støbning, som kan staa for en længere Tid og vel staa en halv Menneskealder igen.

Nu maa jeg altsaa indrømme, at Nedsættelserne ikke ere saa store, som man kunde have befrygtet. Imidlertid tror jeg, at der mellem anden og tredie Behandling kunde være noget at ændre hist og her, hvorved man kunde faa Forholdene bedre afrundede for det hele, saaledes at man virkelig med Tryghed kunde sige: Nu have vi fuldført et Arbejde, som kan staa for denne længere Aarrække. Selv om smaa Ændringer hist og her maaske skulde frembringe en lille Stigning i det samlede Beløb, tror jeg alligevel, at det i Længden er det billigste for Staten at tilvejebringe en Ordning, naar man da kan sige: Den er nu formet saadan, at den kan staa for en længere Aarrække.

Jeg vil tillade mig at paapege enkelte Ting, hvor jeg synes, man kunde ændre lidt, og hvor man ogsaa paa Forhaand kan sige, at naar saadanne Ændringer